

แผนรักพันใจ

นพ.กฤษกร

แผนรักพันใจ

แต่งโดย กมลภัทร

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (e-book) 978-616-312-236-0

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค มิถุนายน 2558

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์ / กฤติมา สาลี

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไช้หนู

ออกแบบปก ภรณ์ภา จันทรละออง

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO., LTD.

บริษัท เกรท মিเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

เพื่อให้ได้ที่ดินผืนงามมาครอบครองตามความต้องการของผู้เป็นพ่อ ไฮโซหนุ่มเพลย์บอย มาดเนียบอย่าง “ธนิช” จึงต้องลงทุนไปตีสนิทกับ “จารุตา” สาวสุดเซย์ เจ้าของที่ดินผืนนั้น ทว่าการเข้าไปทำความรู้จักแบบทั่วๆ ไปคงใช้ไม่ได้ผล ด้วยคุณยายของหญิงสาวหวงหลานสาวมากแถมยังไม่ชอบผู้ชายอีกต่างหาก แผนการต่างๆ จึงถูกงัดออกมาใช้เพื่อเข้าถึงตัวสาวเจ้าให้ได้

ว่าแต่ธนิชจะทำภารกิจนี้สำเร็จหรือไม่ ในเมื่อใจของเขาอยากเปลี่ยนหัวข้อภารกิจจากที่ดินผืนงามมาเป็นได้หัวใจของเธอไว้ในครอบครองซะแล้วสิ

กองบรรณาธิการ

มิถุนายน 2558

คุยกับผู้เขียน

สิ่งที่เราได้ประสบพบเจอในชีวิตมักจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง และอารมณ์ความรู้สึกซึ่งมีอิทธิพลกับคนเราอย่างมากก็มักจะมีผลให้เราคิดในด้านบวกหรือลบต่อสิ่งนั้น

แม้แต่มุมมองกับตัวเราเองก็มักจะคิดและเชื่อในสิ่งที่ตนเป็นตามประสบการณ์ของตน

ต่างคนต่างคิดและเชื่อในความคิด บ้างก็ถูกต้องตามความจริง บ้างก็ผิดเพี้ยนเต็มไปด้วยอคติ ซึ่งเป็นปกติธรรมดาของคนทั่วไป สิ่งสำคัญคือเมื่อได้โอกาสเห็นมุมมองใหม่ต่อตัวเอง คนรอบข้าง สถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตแล้ว เราจะสามารถเปิดใจกว้างได้แค่ไหนที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เปลี่ยนมุมมองความคิดของตนเสียใหม่

ใน “แผนรักพันใจ” ตัวละครในเรื่องหลายตัวก็ได้เผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องตัดสินใจว่าจะเลือกที่จะยึดมั่นถือมั่นตามเดิมหรือจะปล่อยวางอคติในใจและเรียนรู้ที่จะก้าวเดินต่อไปข้างหน้า

หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความบันเทิงจากการอ่านผลงานชิ้นนี้ ขอขอบคุณผู้อ่านสำหรับการติดตาม ขอขอบคุณทุกคำติชมจากผู้อ่านในเว็บไซต์ ขอขอบคุณคำแนะนำที่ดีจากกองบรรณาธิการ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทำให้ผู้เขียนเหมือนได้มองเห็นตนเองผ่านกระจกเงา และเห็นแนวทางในการพัฒนางานเขียนของตนเองต่อไป

กมลภัทร

<http://www.facebook.com/kamolpatclub>

ตอนที่ 1

ประทุนของรถสปอร์ตสองประตูสีขาวค่อยๆ เปิดออกพร้อมกับกระจก
ด้านคนขับที่เลื่อนลงด้วยระบบอัตโนมัติ ชายหนุ่มผิวขาว ใบหน้ารูปไข่ เท้า
ศอกเข้ากับขอบประตูรถ ผมสีดำสนิทตัดสั้นเข้าทรงดูไปมาเพียงเล็กน้อย
เมื่อปะทะเข้ากับแรงลม เรียวปากคลี่ออกเผยให้เห็นฟันขาวและเขี้ยวเสน่ห์
ทั้งสองข้างทำให้ใบหน้าที่ดีอ่อนกว่าวัยสามสิบต้นๆ ยิ่งดูเด็กลงไปอีก

ปกติถ้ามีหญิงสาวนั่งเคียงข้างมาด้วย เจ้าหล่อนคงจะเผลอเข้าซบปาก
เพื่อสูดกลิ่นน้ำหอมที่ผสมผสานกลิ่นชาดาร์จีจึง เครื่องเทศและระย้าเข้า
ด้วยกันอย่างลงตัวพลางเกาะแขนออกดอ้อนนินเต็มที บางรายอาจจะถึง
ขั้นลုပ်ไล่ใบหน้าเกลี้ยงเกลาของเขาด้วยความเสนาหา แต่ขณะนั้นคนที่นั่ง
เบาะข้างทำเพียงเอามือทั้งสองข้างตะปบผมรองทรงด้านบนศีรษะที่ถูกกลม
ตีกระจาย

หนุ่มใหญ่วัยห้าสิบกว่าปีหันไปมองลูกชายที่ยกมือขึ้นลုပ်ผมสั้นบน
ศีรษะตัวเองอย่างสบายใจด้วยอาการหมั่นไถ่ก่อนออกแรงขยับปากด้าน
แรงลม

“แกจะเปิดประทุนทำไม หา! เจ้าโนน ผมเฝ้าพ่อบีเปิดเบิ่งหมดแล้ว”
พูดแล้วบัดจิตก็ต้องรีบเม้มปากกันลมตีเมื่อลูกชายลงน้ำหนักที่

คันเร่งมากขึ้นนารถทะยานไปบนเส้นทางออกนอกเมือง ธนินเอื้อมมือไปหยิบแว่นตากันแดดยี่ห้อหรูขึ้นมาสวม กรอบแว่นสีดำวางพอดีเข้ากับจมูก โด่งเป็นสัน

“แหม...พ่อ อยู่ในกรุงเทพฯ เปิดประตูก็รับแต่ควันรถ ออกมานอกเมืองแบบนี้รับลมธรรมชาติบ้างจะเป็นไรไป”

“หนูหนวหรือใจเจ้านิน ทำไมจะไม่เป็นอะไร ก็เนี่ย...ผมพ่อเสียทรงเห็นไหม”

“วันหยุดทั้งที่พ่อลากผมมาดูที่ ผมต้องยกเลิกนัดไปตั้งหลายราย เพื่อพ่อนะเนี่ย ขอตามใจตัวเองบ้างไม่ได้เหรอ”

“เออๆ ตามใจ” บัณฑิตตัดบทมียิ้มอย่างวางบนศีรษะกันเส้นผมจากแรงลมปะทะ เหลือบมองลูกชายอย่างขัดใจหากเพราะมีเรื่องที่ต้องขอความช่วยเหลือจึงยอมนิ่งเสีย

ไม่นานนักรถคันหรูก็จอดสนิทอยู่ริมถนนใกล้กับชายทะเลของจังหวัดท่องเที่ยวไม่ไกลกรุงเทพมหานคร ธนินก้าวลงจากรถไปยืนดูพื้นที่ที่ผู้ให้กำเนิดหมายใจจะซื้อไว้สำหรับโครงการขยายสาขาของห้างสรรพสินค้าหรูในอนาคต หรือหากทางบอร์ดผู้บริหารไม่เห็นชอบให้เปิดสาขาที่นี่ ที่ดินแปลงนี้ก็ยังเอาไปทำอย่างอื่นได้ ด้วยราคาที่ดินที่ขยับสูงขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี ธนินเลื่อนแว่นตากันแดดขึ้นไปไว้บนศีรษะเพื่อมองที่ดินซึ่งเป็นทุ่งหญ้ากว้างมองไปเห็นน้ำทะเลสีฟ้าสดใสดวงตาโตสีดำสนิทเบิกกว้างกับที่ดินผืนใหญ่ตรงหน้า

“ที่นี่แหละ...” หนุ่มใหญ่ตอนปลายยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ เครื่องมือสื่อสารของลูกชายก็ดังขึ้นเสียก่อน ธนินล้วงกระเป๋าหยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดรับพลางยกมืออคล้ายจะบอกผู้เป็นพ่อให้หยุดการสนทนาชั่วคราว

เลี้ยงไปคุยโทรศัพท์พักใหญ่ชายหนุ่มก็เดินกลับมาหาผู้ให้กำเนิด ซึ่งยังคงนั่งรออยู่ บัณฑิตซึ่งเพิ่งได้ส่งกระจกและมองเห็นสภาพศีรษะของตนพยายามลูบจัดแต่งทรงผมให้กลับเข้าที่แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเท่าใด พอเห็นลูกชายเดินกลับมา ก็ขยับปากจะอธิบายต่อหากเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของอีกฝ่ายก็ดังขึ้นอีก บัณฑิตถอนถอนเมื่อลูกชายยกมือเป็นเชิงขอตัวก่อนจะเดินออกไปพูดคุยโทรศัพท์อีกนานสองนาน ครั้งนี้ฝ่ายพ่อเลยตัดปัญหาด้วยการยื่นมือไปขออุปกรณ์สื่อสารจากลูกชาย

“ขอยืมไว้ชั่วคราว ไม่งั้นไม่ได้คุยกันสักที”

ธนิษอดอดแต่เมื่อบัณฑิตทำท่าเขาจริงก็จำใจยื่นให้อย่างเสียไม่ได้ คนเป็นพ่อกดปิดเสียงโทรศัพท์ก่อนหันไปมองที่ดินเปล่ากว้างใหญ่พลางถาม

“เกคิดว่...ที่ดินผืนนี้”

“ดูจากทำเลกับขนาดแล้ว ที่ผืนนี้มันคงแพงสะบัดเลยนะพ่อ”

“เรื่องแพงไม่ใช่ปัญหา” บัณฑิตก้าวลงจากรถตามหลังลูกชายเอ่ย ขณะที่มือยังง่วนอยู่กับเส้นผมบนศีรษะ “ปัญหาคือการเข้าถึงเจ้าของที่ต่างหาก”

“เจ้าของที่เขาอยู่ต่างประเทศหรือพ่อ”

ผู้ให้กำเนิดส่ายหน้า “อยู่เมื่องนนท์ มีส่วนผลไม้ปลูกสารพัด”

“แล้วเข้าถึงยากยังงัยอะ”

“เขาไม่ชอบผู้ชาย ไม่คุยเรื่องธุรกิจกับใคร ไม่คิดจะขายที่ พ่อให้คนเวียนกันไปถามมาหลายครั้งแล้วแต่เหลวตลอด แต่เพิ่งจะได้ข้อมูลใหม่มา ซึ่งน่าจะให้เราได้ที่ดินผืนนี้ไว้ในครอบครองนี้แหละ แต่ยุ่งงักก็ต้องอาศัยแกให้ช่วยหน่อย”

“ทำไมไม่เป็นพินิต พี่หน่าจะเจรจาได้ดีกว่าผม”

“ไอ้หมันมีเมียแล้ว เดี่ยวเมียมันได้มาถอนหงอกพ่อเอานะสิ ไหนจะหลานอีก พ่อไม่อยากให้หลานบ้านแตก”

“เกี่ยวอะไรกับมีเมียไม่มีเมียด้วยล่ะพ่อ”

บัณฑิตสายหน้าเล็กน้อยกับความช่างซักของลูกชายคนเล็กก่อนจะเดินกลับไปท่รเปิดกระเป๋าเอกสารหยิบซองกระดาษสีน้ำตาลมายื่นให้ ธนิน ชายหนุ่มรับมาเปิดแล้วดึงเอาปีกกระดาษที่อยู่ในซองออกมา ภาพถ่ายหลายอิริยาบถของหญิงสาวคนหนึ่งปรากฏแก่สายตาแค่เพียงผ่าน ผู้หญิงในรูปถ่ายเหล่านี้เดินสวนกันที่ไหนธนินคงไม่สนใจจะหันไปมอง เมื่อเงยหน้าขึ้นเขาจึงได้แต่ถามบิดาอย่างสงสัย

“ถามคำเดียวเลยนะพ่อ ยายป้าเต็มคนนี่เกี่ยวอะไรด้วย”

แม้จะไม่ค่อยมีหัวธุรกิจเหมือนพ่อกับพี่ชายแต่นินก็ได้บื้อเสียทีเดียวเมื่อบัณฑิตเพียงแค่มุมตอบ เขาก็พอจะเข้าใจว่า ‘ยายป้าเต็ม’ ในรูปเกี่ยวข้องกับอะไรกับที่ดินผืนนี้และเขาจะต้องทำอะไร ธนัทแต่งงานมีครอบครัวแล้วแต่เขายังไม่มี แล้วพ่อจะให้เขาทำอะไรได้อีกนอกจาก...

“นี่พ่อย่าบอกนะว่า...”

บัณฑิตพยักหน้าเล็กน้อยแทนคำตอบ รู้ดีว่าอาจต้องจذبไม้ตายออกมาใช้กับธนินเมื่อเห็นท่าว่าลูกชายคนเล็กจะปฏิเสธภารกิจ คู่ควงของลูกชายที่บัณฑิตเคยพบมาบ้าง ส่วนใหญ่เป็นสาวสวยโฉมเฉียวเปรี้ยวจืดเจ็ดพัน ผู้หญิงใส่แว่นตากรอบดำ มาดขรึม ทำผมมวย แต่งกายด้วยเสื้อผ้ามัดชิดทั้งชุดแขนยาวปิดคอ กระโปรงยาวถึงตาตุ่มในรูปต้องไม่ใช่สเปกแน่

ก็ขนาดบัณฑิตยังคิดว่าแม่สาวในรูปถ่ายแต่งตัวได้เซ็กซี่บาดลูกชายวัยสามสิบต้นๆ อย่างธนินจะนึกเสนาหาขึ้นมาก็คงจะแปลกเกินไป

“ไม่เอาที่ดินนี่จะเป็นไรไหมพ่อ”

“พ่อก็ได้กลายเป็นคนไม่มีความสามารถในสายตาบรรดาญาติๆ

นะสิ แต่ละคนต่างก็หาข้อมูล หาแหล่งที่จะขยายสาขาห่างใหม่กันในที่ประชุมผู้บริหาร พ่อก็คุยเอาไว้พอสมควรแล้วว่าสิ่งที่นี้ไว้แล้วก็จะจัดการเรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินผืนนี้ พ่อไม่อยากเสียหน้า”

“แล้วผมล่ะพ่อ...ให้ผมไปตีชกกับยายป้าเขยๆ แบบนี้ ผมก็เสียหน้าเหมือนกันนะ”

“แกก็รู้ว่าพวกญาติๆ ที่ถือหุ้นในบริษัทนะคอยจับตาดูพ่ออยู่ตลอด พ่อไม่อยากพลาดให้เขาว่าเขาได้ ถ้าแกไม่ช่วยพ่อแล้วใครจะช่วย” บัณฑิตพยายามโน้มน้าวเมื่อเห็นลูกชายนิ่งงันไปก็รีบรวบรัด “ไปกัน”

“ไปไหนอีกล่ะพ่อ”

“ขับรถกลับกรุงเทพฯ”

“อ้าว...มาแค่นี้เหอะ ให้ผมเคลียร์นัดทั้งวัน ผมก็อุตส่าห์ยกเลิกนัดกินข้าวกลางวันนะเนี่ย”

“กว่าจะเสร็จงานอย่างรวดเร็วก็เย็นๆ ยังไงแกก็ต้องอยู่กับพ่อไปจนกว่าจะถึงมือกลางวัน ที่ยอมนั่งรถให้แกขับยังกับจะเหาะมาก็เพราะมั่นใจว่าแกจะพาพ่อกลับไปทันกินมือกลางวันนี่แหละ”

“กินข้าวที่บ้านต้องรีบขนาดนั้นเชียว แม่สั่งไว้เหอะพ่อ” ธนินมองพ่อตัวเองอย่างไม่ค่อยเชื่อนัก “ชมรมบุตรผู้เทิดทูน เชื้อฟังกรรยาหรือเรียกสั้นๆ ว่าชมรมกลัวเมีย นำมอบรางวัลบุคคลดีเด่นให้พ่อจริงๆ”

“ไอ้เนี่ย!” บัณฑิตชักจะทนไม่ได้ทำท่าเหมือนอยากจะขยับแข้งขยับขาเต็มแก่ ลูกชายรีบกระโดดถอยหลังให้พ้นรัศมีแม้รู้ดีว่าคนเป็นพ่อเพียงแค่อยอกคินเท่านั้น

“ไม่ได้จะรีบกลับบ้านไว้ย!”

“แล้วไปไหนอะ”

“เฮอน่า...เดี๋ยวบอกทางให้เอง”

สองพ่อลูกก้าวขึ้นประจำที่บนรถสปอร์ตอีกครั้ง ธนินติดเครื่องยนต์ แล้วเร่งเครื่องนำรถยนต์คู่ใจทะยานกลับสู่เส้นทางเข้ากรุงเทพฯ

บันทึกตะน้าหนักเท้าของธนินไม่ผิดพลาดเมื่อเดินทางไปถึงที่หมาย หมู่ไม้ใหญ่ยกข้อมือขึ้นมองเวลาแล้วเป่าปาก

“เร็วกว่าที่คิดไว้เกือบครึ่งชั่วโมง พ่อว่าถ้ามันยังช้าไม่ทันใจแก คราวหน้าไม่ต้องออกรถแล้ว ซื้อเฮลิคอปเตอร์ไปเลย”

“ไม่เอาหรอกพ่อ หาที่จอดยาก รถสปอร์ตสองประตุนี้แหละเจ๋งแล้ว”

ชายหนุ่มตอบคำแต่สายตามองไปทางหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเพิ่งก้าวลงจากประตูด้านข้างคนขับรถญี่ปุ่นรุ่นท็อปคันหนึ่ง ทั้งเสื้อเกาะอกโครว์เนิน เนื้อขาวและกระโปรงสั้นอวดเรียวขาทำให้ธนินรีบกดปุ่มลดกระจกลงกำลังจะเอ่ยทักแต่ต้องชะงักเมื่อเห็นว่า ประตูฝั่งคนขับเปิดออกก่อนจะมีหนุ่มใหญ่ดูอ่อนวัยกว่าพ่อเขาไม่กี่ปีก้าวลงมา สาวเกาะอกกระโปรงสั้นรีบเดินไปเกี่ยวแขนหนุ่มใหญ่อย่างออदอ้อน

“โห! เด็กเสีย ดูอายุไม่เท่าไรไม่น่าเลย”

บันทึกได้แต่สายหน้ากับลูกชายคนเล็กที่อายุน้อยกว่าพี่ชายไม่กี่ปีแต่นิสัยใจคอดูเหมือนจะห่างกันเป็นสิบปี ลูกชายคนโตดูเป็นผู้ใหญ่เกินอายุมาแต่ไหนแต่ไร ช่วยดูแลกิจการทำงานให้กับธุรกิจของครอบครัวเต็มกำลัง แต่งงานสร้างครอบครัวและเป็นที่ภาคภูมิใจของพ่อตาแม่ยาย ส่วนอีกคนยังคงรักชีวิตหนุ่มโสด ทำตัวล่องลอยมา จะดีก็ตรงที่ยังรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายได้ไม่ขาดตกบกพร่องเท่านั้น แต่ถึงขั้นจะให้เกิดวางแผนงานหรือตัดสินใจในเรื่องใหญ่อย่างเฉียบขาดได้อย่างธนินผู้เป็นพี่ก็ไม่ไหว

“ว่าแต่มาทำอะไรกันที่นี่เหรอพ่อ”

“ที่นี่แหละ เป้าหมายของเราอยู่ที่นี่”

ธนิชฆวดคิ้วมองป้ายไม้ขนาดใหญ่กลางฟุ่มไม้ดอกบอกชื่อสวนอาหารบรรยากาศบ้านสวน มองผ่านฟุ่มไม้เตี้ยเข้าไปเห็นหมู่ศาลาไม้ปลูกสร้างอยู่ในสระน้ำขนาดใหญ่ มีสะพานไม้เชื่อมระหว่างศาลาแต่ละหลัง ไม้ดอกไม้ยืนต้นที่ปลูกล้อมรอบ หมู่บัวหลากหลายสีและน้ำพุในสระช่วยให้ดูร่มรื่นสบายตา มองไปที่ด้านหนึ่งมีบริเวณสวนที่จัดวางชิงช้า กระดานลื่น และไม้กระดกไว้บริการ ซึ่งเครื่องเล่นเด็กของที่ร้านคงสั่งทำพิเศษ เพราะวัสดุที่ใช้ทำชิงช้า กระดานลื่นและไม้กระดก เป็นไม้ที่ดูเข้ากับบรรยากาศของร้าน แต่ธนิชไม่สนใจความงดงามที่ตาเห็นมากไปกว่าภารกิจที่ต้องทำ จึงเพียงแต่มองผ่านก่อนหันไปถามผู้ให้กำเนิด

“ยายป้าเจ๋มนั่น...ชื่อจันทร์หรือพ่อ เขยสะบัดทั้งหน้าตา ทั้งบุคลิก ทั้งชื่อเลย” ชายหนุ่มทำหน้าแหง “จะให้ผมไปตีสนิทกับยายป้าจันทร์อะไรนี่จริงๆ หรือ”

“อ้อป้า! คุณจันทร์นี่เป็นชื่อยายของหนูจ๋าเขา เขาแบ่งสวนสวนที่ติดถนนนี้มาทำเป็นสวนอาหาร เลยเข้าไปหน่อยก็บ้านเขาสร้างติดถนนเหมือนกัน เปิดมาได้หลายปีแล้ว ลูกค้าแน่นเพราะหนูจ๋าเขาทำอาหารอร่อย เรียนด้านนี้มาโดยตรง เห็นเรียบๆ อย่างนั้นก็เถอะ หนูจ๋านะทำงานที่โรงเรียนสอนทำอาหารไปด้วยดูแลสวนอาหารไปด้วย คล่องไม่เบาเลยนะ”

“อ้อ...” ลูกชายลากเสียงยาว “ชื่อจ๋า...ก็ไม่ถือว่าเขย แต่มันจะดีหรือพ่อทำแบบนี้ ไปหลอกเขามันไม่ดีนา แล้วทำไมถึงไม่ไปคุยกับคุณยายจันทร์อะไรนี่ละ ต้องให้ผมไปตีสนิทหลานสาวเขาทำไม”

“ถ้ามันทำได้งายขนาดนั้นพ่อคงไม่ต้องพึ่งแก คุณจันทร์เขาไม่ค่อยให้ใครพบง่ายๆ ไม่สนใจธุรกิจ ไม่คิดขายที่ทางที่ไหน เก็บไว้เป็นมรดกให้หลานเขา พ่อสืบมาแล้วตอนนี้ที่ดินแปลงนั้นคุณจันทร์โอนชื่อให้เป็นกรรม-

สิทธิ์ของหนูจ๋าแล้ว” บัณฑิตบรรยายความ “แล้วรู้ไว้อย่างนะ...บ้านนี้ถ้าไม่เปิดเป็นสวนอาหาร พ่อกับแกไม่มีสิทธิ์เหยียบ”

“ทำไมล่ะพ่อ”

“คุณจันทร์เขาไม่ชอบผู้ชาย สำหรับคนที่คิดจะไปตีสนิทด้วยอาจถึงขั้นเกลียด แล้วคุณจันทร์หวงหลานสาวมาก พวกคนสวน คนงาน คุณจันทร์เขาก็ไม่ให้มาคลุกคลีกับครอบครัวด้วยซ้ำ”

“เราก็เลยต้องมาในฐานะลูกค้า”

“ก็ทำนองนั้น”

“ผมว่ามันไม่ดีนะพ่อ เกิดยายป้าจ๋าอะไรนี่หลงรักผมหัวปักหัวปำขึ้นมาจะทำยังไง”

“พ่อไม่ได้ให้แกไปหลอกให้เขารัก แค่เข้าไปรู้จักสนิทสนมในฐานะเพื่อนก็ได้ อย่างน้อยเวลาคุยเรื่องที่ทางจะได้คุยกันง่ายหน่อย” คนเป็นพ่อถอนใจ “แล้วเสน่ห์ของแกจะใช้ว่าจะใช้ได้กับทุกคนนะเจ้านิน ยิ่งกับผู้หญิงบ้านนี้ด้วยละก็ทำทางจะยาก”

“เอาจริงหรอเนี่ยพ่อ” ธนินประท้วง “ไม่ทำไม่ได้หรอก ให้ผมไปตีสนิทผู้หญิงสวยๆ ยิ่งพอว่าแต่ให้ไปเจ๊าะแจ๊ะกับคุณป้าแต่งตัวเหมือนครุฑๆ ในหนังละครสมัยก่อนโน้น ผมไม่ไหวนะ มันไม่ใช่...พ่อเข้าใจใช่ไหม”

บัณฑิตพยายามจะไม่ใช้ท่าไม้ตาย ช่มใจพยักหน้าแทนคำตอบ

“เอาจริงอะ”

“เออ!” คนเป็นพ่อชักจะช่มใจไม่อยู่ เพราะทำทางธนินจะถามซ้ำอีกหลายครั้งหากไม่โดนยื่นคำขาด “เอาจริงสิ ถือเป็นงานด้วย ไม่อย่างนั้นพ่อคงต้องให้ฝ่ายการเงินพิจารณาโบนัสปลายปีกับเปอร์เซ็นต์เงินปันผลของนายธนิน ทรัพย์มหาศาล เป็นพิเศษ ตัดออกจากที่ควรจะได้สักเจ็ดสิบหรือแปดสิบเปอร์เซ็นต์ดีล่ะ เดียวขอคำนวณดูก่อนก็แล้วกันนะ”

“โอเค...ก็ได้ๆ” ลูกชายยอมแพ้ เมื่อเจอमुกตัดเงินโบนัสปลายปี เขาวางแผนจะซื้อรถคันใหม่ แถมเล็งห้องชุดใหม่ในคอนโดมิเนียมหรูใจกลางกรุงเอาไว้แล้ว ขึ้นโดนตัดโบนัส ตัดเงินปันผลไป เขาอาจจะซื้อรถได้ครั้งคัน ห้องชุดอาจจะกลายเป็นห้องสตูดิโอเล็กเท่ารูกูแทน “ว่าแต่...ทำไมพ่อพูดเหมือนรู้จักคนบ้านนี้ดีจังละ ไปสืบข้อมูลอะไรพวกนี้มาจากไหนกันเนี่ย”

“เอาน่า...อย่าถามให้มากความ แทะเข้าไปได้ละ”

“อ้าว! แล้วพ่อไม่เข้าไปด้วยกันหรอ”

บัณฑิตส่ายหน้าแทนคำตอบ “พ่อจะโทร. ให้คนขับรถมารับ”

“ให้ผมไปนั่งกินข้าวคนเดียวเนี่ยนะ”

“เฮลสิ” บัณฑิตเปิดกระเป๋าสตางค์ที่พกติดตัวมาตั้งแต่เช้า หยิบซองเอกสารสีน้ำตาลส่งให้ลูกชาย ก่อนอธิบายแผนการที่ได้อำนาจแล้ว จากนั้นก็เปิดประตูก้าวลงจากรถทั้งภาระอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับลูกชายคนเล็ก ธนินมองซองเอกสารในมือ แล้วเอื้อมไปหยิบซองที่มีรูปถ่ายของ ‘ยายป้าเดิม’ มาดูอีกครั้ง ตาย...ตายแน่ๆ รู้ถึงไหนอายุเขาถึงนั้น หนุ่มไฮโซรูปหล่อพ่อรวยอย่างนายธนิน ทรัพย์มหาศาลจะต้องไปไหนมาไหนกับผู้หญิงเดิมเขยคนนี้เนี่ยนะ

‘ยายป้าเดิม’ เข้มมนมองธนินอยู่หลายครั้งขณะที่เดินดูแลความเรียบร้อยและพูดคุยกับกลุ่มลูกค้าขาประจำที่ดูเหมือนจะถูกอัยาศัยหญิงสาวจนอ่อยปากขอให้พนักงานไปตามจากรดาให้มาพูดคุยด้วย ต่างเอ่ยชมอาหารของร้านเป็นเสียงเดียวกัน ทั้งยังพูดคุยซักถามทุกข์สุขราวกับเป็นญาติสนิท

ผู้หญิงคนนี้มีอะไรดีวะ ใครๆ ขึ้นชมกันจริง เขยก็เขย แถมยังชอบมองคนอื่นแปลกๆ

‘คนอื่น’ ที่ว่าดูเหมือนจะเป็นเขาเพียงคนเดียว ดวงตาหลังกรอบแว่น

ที่มองมาทางธนิมีแววจนสนเท่ห์เกือบทุกครั้ง จะว่าไปมันก็แปลกอยู่ไม่น้อยที่จะมีใครเดินทางมานั่งกินอาหารคนเดียว ทั้งยังสั่งอาหารตั้งห้าอย่าง

แผนการของบัณฑิตนับว่าแยบยลอยู่เพราะดูจะเรียกความสนใจจากเป้าหมายได้โดยที่เขายังไม่ต้องลงมือทำอะไร รออีกแต่เวลาที่จะดำเนินการตามแผนขั้นที่สอง

สวนอาหารของคุณจันทร์ดูจะเลื่องชื่อจริงอย่างคำผู้ให้กำเนิดเพราะยิ่งใกล้เที่ยงลูกค้าก็ทยอยกันเข้าร้านไม่ขาดสายจนสุดท้ายก็ไม่มีโต๊ะว่างแม้แต่โต๊ะเดียว ธนิรออยู่ราวสี่สิบนาทีเด็กเสิร์ฟก็นำข้าวเปล่าหนึ่งจานพร้อมกับข้าวอย่างแรกมาวางบนโต๊ะ

หน้าตาของอาหารและกลิ่นที่ยั่วน้ำลายทำให้คนที่ตั้งใจจะกินพอเป็นพิริตตามแผนการกลับตั้งหน้าตั้งตาทอดตาเกินกว่าที่ตั้งใจไว้เล็กน้อย กว่าครึ่งชั่วโมงผ่านไป ธนิก็กินข้าวไปสองจาน อาหารบนโต๊ะทุกอย่างก็ย้ายลงไปอยู่ในท้องชายหนุ่มเกินครึ่งหนึ่งของปริมาณที่มีอยู่แต่แรก

ชายหนุ่มมองความเสียหายบนโต๊ะอาหารแบบไม่เชื่อสายตา เขาออกกำลังกายสม่ำเสมอ ระเบิดพลังเรื่องการกินอาหารเกินพอดี แต่วันนี้เหมือนโดนมนต์อะไรสักอย่าง

ธนิวีรออยู่จนกระทั่งหญิงสาวเดินกลับไปทางเรือนไม้เล็กๆ ที่ด้านหนึ่งเป็นช่องแคบเตอร์ติดกระจกสีขาแบบมองเห็นจากด้านในได้ด้านเดียว เรือนไม้นี้จะคล้ายกับสำนักงาน ดูแลเรื่องการรับออเดอร์และการเงินของร้าน

เอาล่ะทีนี้ มัวแต่จ้อง ตอนมีโอกาสก็ดันไม่ขอคุยอะไรด้วย จะว่าไปส่วนหนึ่งก็เพราะต้องมนต์รสชาติอาหารจนลืมเรื่องสำคัญที่ตั้งใจมาทำไปเสียสนิท ธนิตัดสินใจยกมือเรียกเด็กสาวพนักงานเสิร์ฟที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด

“เฮ่อ...คิดเงินเลย แล้วก็ผมขอคุยกับ...ผู้จัดการร้านด้วยนะ”

เด็กสาวขมวดคิ้วเหมือนจะนึก จริงสินะ ดูแลกันเองในครอบครัว แบบนี้จะให้ระบุว่าใครเป็นผู้จัดการร้านตัวจริงเสียงจริง พนักงานเองก็คง บอกไม่ถูก

“หลานสาวคุณจันทร์นะ”

“คือ...”

อีกฝ่ายลังเลเหมือนเขาขอให้ทำเรื่องยุ่งยากเสียเต็มประดา อ่านจากสีหน้าลำบากใจนั้นแล้วธนิต้องรีบอธิบาย

“รสชาติอาหารเยี่ยม แล้วคุณก็บริการได้ดีมาก ผมไม่ได้จะร้องเรียนเรื่องอะไรหรอกแต่อยากจะคุยกับหลานสาวคุณจันทร์เรื่องอื่น บอกว่าผมมีธุระสำคัญจะคุยเรื่องธุรกิจด้วย”

เด็กสาวรับคำ สีหน้าดูจะคลายความยุ่งยากใจลงไปบ้างทว่ายังคงมีแววของความกังวลบางอย่างแฝงอยู่ในดวงตา ร่างปราดเปรี้ยวคล่องแคล่วในชุดพนักงานร้านหันหลังเดินลัดไปทางเรือนไม้หลังเล็กที่ ‘หนูจา’ เดินเข้าไปก่อนหน้านี้ไม่นาน

ธนิรอเวลาเพื่อจะได้พบเป้าหมาย คิดทบทวนแผนที่จะนำมาใช้ หว่านล้อมเพื่อให้ได้ใกล้ชิดกับหญิงสาวให้มากขึ้น เพื่อนำไปสู่การเจรจาธุรกิจแบบเพื่อนสนิท

คำว่า ‘เพื่อนสนิท’ กับชายหนุ่มอย่างธนิมักหมายถึงกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันในวงสังคมชั้นสูง เพราะเมื่อใดที่พัวพันกับเพศตรงข้าม เขามักจะไม่ได้จบแค่คำว่าเพื่อน มันมักจะเลยเถิดไปถึงไหนต่อไหนเสมอ รายนี้คงเป็นข้อยกเว้น ท่าทางเรียบ จืดชืดขนาดนี้ เขาคงไม่คิดเกินเลยแน่

ว่าแต่ ‘หนูจา’ หลานสาวคุณจันทร์คนนี้ทำไมเล่นองคั่นกันนะ นี่ให้เด็กไปตามตั้งนานแล้วยังไม่ไถ่ล่อมาอีก นี่ถ้าไม่เพราะเรื่องธุรกิจ คนอย่าง

นายธนินไม่มีทางมานั่งรอผู้หญิงคนนี้แน่

ดื่มน้ำเปล่าหมดไปอีกแก้ว เขาก็เริ่มกระวนกระวาย มองซ้ายมองขวาหาพนักงานสาวคนที่ให้ไปตาม เธออ้อมแอ้มตอบเมื่อเขาถามหาหลานสาวคุณจันทรอีกครั้ง

“สักครู่นะคะ คุณยายบอกให้รอก่อนค่ะ เดี่ยวจะให้หลานสาวมาพบ”

อ้อ...ต้องผ่านยายนี่เอง มีคนมาติดต่อขอคุยธุระนี้ต้องทำเรื่องขอวีซ่ากันด้วยสินะถึงได้ใช้เวลานานขนาดนี้ หวังหลานสาวขนาดนี้เลยเหรอเนี่ย

สักครู่ของเด็กเสิร์ฟคือดื่มน้ำเปล่าหมดไปอีกสองแก้ว ลูกค้าโต๊ะอื่นทยอยกันเรียกคิเงิน กลับออกจากร้าน ธนินยกแก้วน้ำขึ้นดื่มอีกครั้งก่อนที่จู่ๆรู้สึกถึงสัมผัสแผ่วเบาที่ไหล่ สัมผัสเบียดชิดที่ต้นแขนตามด้วยเสียงแปร่งปร่า

“รอนานไหมคะ คุณขา”

ธนินส่ายน้ำพรวดเผื่อเห็น ‘หลานสาวคุณจันทร’ ที่เขาหวังจะได้พบหย่อนตัวลงนั่งที่เก้าอี้อีกฟากหนึ่งของโต๊ะ

ตอนที่ 2

ธนิสรับคว่ำกระดาดเซ็ดปากบนโต๊ะมาเช็ดน้ำที่เลอะริมฝีปาก กระแอมไอเพราะน้ำดื่มเย็นเฉียบหลุดเข้าหลอดลม โดยตลอดเวลานั้นเขาไม่อาจละสายตาจาก ‘หลานสาวคุณจันทร์’ ได้เลย ไม่ใช่เพราะตะลึงในความงาม หรือหลงสายตาที่มองมาพลางกะพริบตาปริบๆ พยายามโปรยเสน่ห์ให้ชายหนุ่มเต็มที แต่เพราะเกรงว่าหากปล่อยไม่ระวังคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าจะกระโจนเข้าใส่เขาได้

รูปร่างธนิสสูงกว่ามาตรฐานเอากว่าแต่คนตรงหน้าก็รูปร่างพอดพอดเหยียดกับเขา แถมความล่ำสันก็เกือบจะเท่ากันอีกด้วย ขึ้นพลัดท่าเพรียงพล้ำเปลวๆ เขาคงสู้แรงไม่ไหว

‘หลานสาวคุณจันทร์’ คนที่นั่งตรงหน้าตอนนี้เป็นผู้ชาย ธนิสคิดว่าอย่างน้อยตามบรรทัดประชาชนก็ต้องเป็นนายแหละน่า อายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับหลานคุณจันทร์คนเมื่อครู่

“เด็กไปตาม...บอกว่าคุณอยากพบหลานสาวคุณยายจันทร์ใช่ไหมคะ”

ชายหนุ่มพึมพำตอบรับ ไม่กล้าขยายความว่าหญิงสาวในร่างชายตรงหน้าคงไม่ใช่คนที่เขาอยากจะพบ แถมยังไม่ใช่ ‘หลานสาว’ อย่างแน่นอน

“คุณเป็นหลานคุณจันทร์หรือครับ”

เออ...พ่อนะพ่อ ตอนส่งมอบงานไม่ยกบอกว่าคุณจันทร์มีหลานสาว
เทียมด้วยอีกคน เล่นเอาเขาตั้งตัวไม่ติดเลยทีเดียว

“คะ ฉันนี่แหละ...หลานสาวคุณยายจันทร์ งามเด็กในร้านได้ทุกคน
เอ๊ะ! ทำไมทำหน้าไม่เชื่อคะ หรือว่าคิดว่าฉันไม่ใช่”

“เปล่าครับเปล่า คือเมื่อครู่ผมเห็นว่ามีผู้หญิงอีกคนนะครับ คนที่
ใส่แว่น แต่งตัวจะ...” ธนินเกือบหลุดปากพูดคำว่า เจ๋ม ออกมาอย่างใจ
คิดแต่นึกได้ว่าคู่สนทนารู้จักมักคุ้นกับป้าเจ๋มคนนั้น พูดอะไรไม่ดีไปคงต้อง
ถึงบุคคลที่สามแน่ “แต่งตัวเรียบร้อยๆ นะครับ”

“โอ๊ย!” คนตรงหน้าลากเสียงยาว ชม้ายชายตามองเขา “คนนั้นคุย
ไม่สนุกเท่านิโคลหรือคะ”

“อ่า...” ธนินยกมือขึ้นปิดหน้าปากโดยไม่รู้ตัว “ชื่อนิโคลหรือครับ”

ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะตอบ เด็กสาวพนักงานคนที่ธนินใช้ให้ไปตาม
หลานสาวคุณจันทร์ก็เดินตรงเข้ามา นำเอาใบแจ้งค่าอาหารมาวางตรงหน้า
ธนินพลางเอ่ยถาม ‘ชาย’ อีกคน

“คุณนิคมจะรับน้ำดื่มอะไรไหมคะ”

“ว้าย!”

ทั้งธนินและพนักงานสาวสะดุ้งเฮือกเมื่อนิคมร้องว้ายออกมารั้วร้าน
ดีที่เวลานั้นลูกค้าทยอยออกจากร้านไปเกือบหมดแล้วหลังจากรับประทาน
อาหารกลางวันเสร็จ จึงมีอยู่เพียงไม่กี่โต๊ะที่ได้รับผลกระทบจากเสียงหวีด
ร้องนั้น เจ้าตัวนั้นก็จึงลดเสียงลง

“บอกที่ครั้งที่ไหนแล้วว่าให้เรียกนิโคล ไม่อย่างนั้นก็นึกก็ นิคนิคม
อะไรกัน เดี่ยวหยิบเนื้อหลุด”

เด็กสาวหน้าซีดรีบเอ่ยถามใหม่โดยเปลี่ยนคำเรียกให้เสนาะหูตาม

ใจคนพัง

“ไม่เอา อ้มละ น้ำก็ไม่อยากดื่ม แค่เห็นหน้าคุณคนนี่ฉันก็ชื่นใจแล้ว
จะ มีอะไรทำก็ไปทำเถอะ” นิคมโบกมือไล่ก่อนหันมาพูดเสียงน้อยเสียง
หวาน ชมายายตาใสธนิธีกอบ “ฉันจะได้คุยธุระกับคุณเขาสองต่อสอง”

เป้าสายตาต้องรีบแสวงยกแก้วน้ำขึ้นจิบ หลบดวงตาวานชวน
สยของคู่ นั้น น้ำดื่มเย็นชื่นใจกลับกลืนลงคอได้ลำบากพิลึกผิดกับก่อนที่หลาน
คุณจันทร์คนนี้จะมานั่งคุย กว่าจะเรียกสติได้ธนิธิต้องใช้เวลาอยู่พักใหญ่

“ที่จริงผมมีธุระจะคุยกับคุณจาณะครับ หลานสาวคุณจันทร์อีกคน”

นิคมทำหน้าเซ็งเล็กน้อยก่อนฉีกยิ้มกว้าง “คุยกับยายจาหรือคุยกับ
นิโคลก็เหมือนกันแหละค่ะ ไม่เอาๆ เรียกนกก็ดีกว่าเรียกเป็นชื่อเล่นดูสนิท
สนมดีนะค่ะ ว่าแต่คุณชื่ออะไรมีธุระอะไรคะ”

“ผมธนิธครับ เรียกนิธก็ได้”

ชายหนุ่มเริ่มอ่านเกมออก ยายจันทร์คงจะหวงหลานสาวมากอย่าง
ว่า ถึงได้ส่งหลานสาวในร่างชายหนุ่มคนนี้เป็นทัพหน้า เอาละ ยังไงก็
ต้องเดินตามแผน หาทางเข้าใกล้ตัวหนูจาอะไรนั่นให้ได้

“ผมได้ยินชื่อเสียงของร้านนี้มานาน แล้วก็ได้ข่าวมาอีกว่า หลานสาว
คุณจันทร์เก่งเรื่องทำอาหารมาก ก็เลยคิดว่าคงจะดีถ้ามีโอกาสได้ร่วมงาน
กัน”

ธนิธเริ่มติดขัดกับสายตาของนิคม เกรงว่าอีกฝ่ายจะกระโดดเข้า
ตะครุบตัวเขาได้ทุกเมื่อจึงรีบหยิบเอาซองเอกสารที่ผู้เป็นพ่อเตรียมไว้ให้
ยื่นไปตรงหน้าคู่สนทนา

“นี่ครับ รายละเอียด”

นิคมยิ้มรับซองเอกสาร หากวางไว้บนเก้าอี้ข้างตัวไม่สนใจแม้แต่
จะเปิดดู